

tovih za žganje in kruh in tobak. Nisem prej vedela, Lipetovi so mi danes povedali. Bog vam plačaj! Tistih deset goldinarjev pa, ki ste jih dali Srdinu, vam bom že vrnila, kakor hitro zaslužim.“

„Kaj hoče to? Ne bode ti jih treba vračati. Zato le brez skrbi bodi! In meni se ni treba nič zahvaljevati. Zahvali se rajši onemu, ki ti je življenje otel. Ali si se že zahvalila Jankotu?“ ...

„Ne še!“ je odgovorila deklica tiho in zardela in povesila oči.

„Ali greš malo z menoj gori v sobico?“

„Ne morem, moram domov!“

„No, saj se bova še dostikrat videli. Brigita, poslušaj me, nič ne bodi žalostna! Vse se bo dobro izšlo, vse, vse, le veruj mi!“

Nekam strastno je govorila Maruška te besede. V še bolj živem ognju so se ji svetile oči.

(Dalje.)

Pozabiva!

Bratec moj, vrata odpriva:
Zunaj na vrtu večernem
radost se smeje mamljiva —
morda se k nama prismeje?

Ali pod hribom so hoje
žalostno zatrepetale,
kakor bi rekle: — Ne bo je...
Bratec, le vrata zapriva!

Bratec moj, okno odpriva:
Zunaj se med mesečino
sreča sanjava razliva —
morda se k nama razlije?

Ali na nebu je dvoje
zvezdic odmigalo resnih,
kakor bi rekli: — Ne bo je...
Bratec, le okno zapriva!

Bratec moj, v celi zaprti
kakor dva groba zabiva,
da se tam zunaj na vrti
smejeta radost in sreča!

Ali poslušaj resnico,
kaj je ta radostna sreča:
Veter se z belo meglico
v tihih mazurkah vrti,
bratec — nič družega ni!

Silvin Sardenko.

Sonet.

Nad menoj solze noči meglene
in trpinov vzdihni tožijo,
srce čustva tesna ožijo,
da molitve šepeta iskrene.

Ob spominih misli rajajo,
zlatih upov solnce jim zasveti,
in zbežijo čustva nevesela.

Ali v duši, kamorkoli krene,
srečnih dni spomini krožijo,
hrepenenje žene k roži jo,
ki v ljubezni vroči zanjo vene.

V prsih sile nove vstajajo
neprestano željne poleteti
spet v kraljestvo vztrajnosti in dela.

Leo Levič.